Ч. 125. Неділя 19 (6) червня 1910. Рік XX.

**Виходить у Львові** що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.
**РЕДАКЦИЯ** і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.
**ПИСЬМА** приймають ся лиш франковані.
**РУКОПИСИ** звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почт.
**РЕКЛЯМАЦИЇ** незапечатані вільні від оплати почтової.

# НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Газети Львівскої“.

**Передплата у Львові** в бюрі дневників пасаж Гавсмана 9 і в ц.к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

## Вісти політичні.

*З ради державної. — Перед відкритєм угорского сойму. — Склад босаньского сойму. — Положенє в Греций. — Невдоволенє в Німеччині з причини папскої енциклїки.*

На вчерашнім засіданю палати послів в дискусиї над третою групою буджету промовляв цілий ряд бесідників, між иншими пос. Окуневский, котрий обговорював право пропінацийне в Галичині і рух еміграцийний в тім краю, домагаючи ся від правительства охорони еміґрантів перед агентами еміґрацийними, котрі еміґрантів використовують. Дискусию відтак перервано і приступлено до нарад над наглячим внесенєм п. Лїсого в справі долі ткачів. — П. мінїстер торговлї др. Вайскірхнер заявив, що правительство відносить ся симпатично до жадань, піднесених в часї дискусиї і до предложених резолюций. Бесідник заповідає, що в часї ґенеральної сесиї предложить палатї проєкт закона що до законодатного управильнення домашного промислу. По промові ще одного бесідника наради перервано і засіданє скінчено. Слїдуюче відбуває ся нинї.

Між внесеними інтерпеляциями єсть інтерпеляция п. Трильовского в справі шкід, які робить населеню Печеніжина тамошна войскова стрільниця і п. Конст. Левицкого в справі мнимого справозданя консуля німецкого в справі его дїяльности політичної між Русинами в Галичинї.

Угорске бюро кореспонденцийне доносить з Відня: Президент кабінету гр. Кін-Гедерварі був вчера у Цїсаря на авдиенциї, котра тревала годину. Гр. Кін-Гедерварі предложив Цїсареви зміст престольної промови і предложенє в справі обсадженя президиї палати вельмож. Президентом буде іменований гр. Альбин Чакі. Цїсар повідомив президента мінїстрів, що дня 22 с. м. удасть ся до Будапешту.

Перед авдиенциєю конферував гр. Кін-Гедерварі довший час з бар. Еренталем. По авдиенциї повернув до палати угорского мінїстерства, а о годинї 4 , від'їхав до Будапешту.

З нагоди торжественного отвореня босаньского сойму 16 с. м. годить ся пригадати его склад. Сторонництва в тім соймі суть природним витвором відносин в краю. Крім віроісповідної ціхи має кожде з них ще народну ціху. Сербске і мусулманьске соймове сторонництво, вийшовши з виборів на основі однородних проґрам, є однородного покрою. Лише Хорвати війшли до сойму розбиті на дві фракциї: на 16 хорватских послів належить до „Заєдніци“ 12, до „Католицкої униї“ 3, а 1 є компромісовий кандидат. Цїлий сойм числить 92 послів, з сего 72 є вибраних, а 20 вірилїстів. Відносини трех віроісповідних ґруп такі: 36 Сербів, 29 мусулманів, 21 католиків; два жиди (один вибраний і один вірилїст) посадник Сараєва, предсїдателї висшого суду, торговельно-промислової і адвокатскої палати, що належать до сойму, яко вірилїсти, ледво чи йдуть під увагу з огляду на подані відносини числа мандатів 36 : 29 : 21.

Правительство буде мати в соймі переважну більшість. Серби залишили своє відпорне становище, а також мусулмани під проводом теперішного предсїдателя сойму Алїбеґа і Шеріфа Арнавтовича зробили значний зворот в напрямі правительственних кругів, подібно як Серби під проводом Єфтановича. Католицке сторонництво Хорватів, між котрими великий вплив мають Францїскани, можуть також осягнути свої домаганя лише тим способом, наколи будуть поступати згідно, залишать суперечки

---

## Тайна раненого.

З француского — Перра Салєса.

(Дальше).

Але замість випоминати, воліла оминути тих безнастанних докорів і глумливих заміток старого Парізота і вишукати собі роботу в Бернувіль. Переходила она вже давнїйше часто попід мури тої фабрики, котра все робила на ній враженє вязниці. Пізнала також кілька женщин, котрі мали там великий заробок: найзручнїйші доходили до величезної квоти девятьдесятьох франків на місяць. — Сьвященик з Безі дав їй порученє до директора фабрики і Марцелька стала робітницею.

Житє стало від тепер для неї незвичайно тяжке. Родичі згодили ся вправді радо, аби она ходила до фабрики, але під услівєм, аби дома не потерпіла на тім робота. Мусїла отже вставати дві години вчаснїйше, а вечером довше сидїти, але не жалувала ся на той надмір працї.

У фабрицї спершу не заробляла надто богато, не уміла нічого і як пятнайцятьлїтна дївчина мусїла учити ся. Але робила скорі поступи: вже в другім місяци дійшла до шістьдесятьох франків. Коли з тим зарібком вернула до дому, розпочала ся сварня. Родичі уважали річию зовсім природною забрати всьо. Але она рішучо відмовила. Дала двацять франків батькови, двацять післала Фірмінови, а решту відложила. Такий був початок єї „скарбу“ і від тепер тяжка єї праця видала ся їй легкою.

Вибігала рано, споглядаючи тронута на видніючий здалека комин фабрики, тої фабрики, в котрій замкнене було єї щастє, немов копальня золота, з якої она кождого дня здобувала одну частину. Задержувала ся лиш на хвилю в тих місцях, де колись сідала з Цезаром, а той спомин скріпляв єї відвагу. Стаючи при своїм варстатї віддавала ся ціла роботі, перекидуючись лиш кількома словами з сусїдними товаришками, не відпочиваючи нїколи і пильно уважаючи на ткапину, котра зпід єї рук виходила, бо поза винагородою від метра, кожда з робітниць одержувала премію пятьдесять сантимів, коли віддана робота була бездоганна.

В третім місяци дійшла Марцелька до вісїмдесятьох франків зарібку, а вкінци до вісїмдесятьох пятьох а навіть до девятьдесятьох. Ох, якоїж зазнавала радости, вертаючи до Безі в день виплати, стискаючи міцно в глубині кишенї свої гроші, а відтак розділяючи їх поміж родичів, брата і себе. Будучність вже не лякала єї так, як давнїйше.

І ставала для себе самої дуже скупою, не купувала зовсїм нічого і носила старі сукопки. А тої радости на вид ростучого свого „скарбу“ не могли вже розвіяти нї глумливі жарти старого Парізота, нї німі докори родичів, бо они не сьміли вже тепер отверто єї ганьбити, від коли заробляла так богато гроший....

Що до Парізота, він вже лиш міг в недїлю докучати відважній дївчинї. Казив ся, бачучи єї в безнастанній працї, навіть в ті дни спочинку.

— Чому не пійдеш забавити ся з молодїжию? — кричав до неї.

Она ледве підносила голову, аби ему відповісти, що волить сидїти дома. А він тодї критикував єї одежу:

— Що то значить? — питав. — Давнїйше була ти така стрійна, а тепер не маєш нї одної порядної одежини. Щож ти робиш з заробленими грішми в фабрицї, коли то правда, що заробляєш?

Побачиш ти старий — думала — яка я буду як верне Цезар.

Для него і лише для него буде від тодї прибирати ся. Для неї нічого вже тепер не було на сьвітї, крім спомипів о любку. На поли, в огороді, ті лиш місця були гарні, які він любив.

Плекала з любовию корчик рожи, який він їй дарував, а розріс ся так гарно, що родичі постановили продати его. Саме вертала з фабрики в хвили, коли отець викопував его, аби занести до одної богатої пані в околици. Марцелька спасла его, складаючи вітцеви шість франків, які мав дістати від тої пані. Старий подумав, що дочка починає дуріти. Она же в день іменин Цезара зробила хорошу китицю з рож, занесла єї на престол Матери Божої

між собою і вступлять на дорогу реальної політики, на котрій можуть обезпечити розвиток своєї питомої народности і уладити відносини до Сербів і музулман.

З Атин доносять: Всякі вісти о якімсь непорозуміню між королем а правительством суть безосновні. Відношенє короля до міністрів зовсім правильне. Король, котрого приняте в Атинах було дуже сердечне, запросив по своїм приїзді до Атин всіх міністрів на обід, аби зробити конець поголоскам. Положенє внутр краю зовсім спокійне. З другої сторони вісти про бойкот грецких товарів в Туреччині звучать відраднїйше, бо рух бойкотовий малїє. В Смирнї грецкі кораблї могли свої товари виладувати. Заперечують також вісти, немов би якась шайка грецка під проводом підофіцира переступила турецку границю і війшла до Македонії.

Аґенция Гаваса доносить з Льондона, що вість, немов би то французке правительство зробило предложенє скликаня конференциї кретийских опікунчих держав в справі переговорів що до кретийского питаня в Льондонї, є невірна. Анї Франция, анї инша опікунча держава не робила подібного предложеня. Правдою натомість є те, що порушено лише справу, чи не звернути би уваги амбасадорів опікунчих держав в Льондонї на те, щоби они в своїх довірочних нарадах і в порозуміню з анґлїйским міністерством справ заграничних слїдили за кретийским питанем, через що уникнуло би ся проволоки, яка звязана з переговорами поодиноких столиць дотично подробиць сего питаня. Неправдивою є рівнож вість, що французке правительство зробило предложенє в справі управильненя кретийского питаня та що Анґлїя з династичних взглядів не приняла сего предложеня.

Великого шуму серед некатоликів в Нїмеччинї наробила папска енциклїка в справі сьв. Кароля Боромея, якого заслуги піднїс папа в противеньстві до таких реформаторів, як Лютер і ин. Особливо богато крику було серед протестантских кругів в Нїмеччинї, які уважають згадану енциклїку обидою протестантизму. В Саксонії відбув навіть король специяльну нараду з мінїстрами і заповів, що вишле до папи відручне письмо. З приводу сеї енциклїки, як доносять з Парижа, має бути сильно захитане становище кардинала секретаря Меррі дель Валя. Яко его можних наслїдників вичисляють кардинала Рамполю або Льоренцелїя. Однак вже мало прийти до порозуміня між Ватиканом а пруским правительством. Курия вручила прускому послови ноту, підписану кардиналом Меррі дель Валем з заявою, що цїль енциклїки витолкувано собі в хибний спосіб наслїдком невідповідного зрозуміня деяких речень, а папа не мав нїяких з тих намірів, які єму приписують. Папа не мав зовсїм наміру обиджати, анї некатоликів в Нїмеччинї, анї їх князів.

# Новинки.

**Львів, дня 18 червня 1910.**

— **Іменованя.** Міністерство торговлї іменувало ад'юнктів будівництва: Стан. Андерса, Юл. Гоствіцкого, Льва Мусяновича у Львові і Стан. Богдановича в Нов. Санчи комісарами будівництва в службі технїчній гал. дирекциї почт і телеграфів.

— **З почти.** З днем 1 липня с. р. заводять ся в місцевости Вулька мазовецка, равского повіту належачій до округа доручень ц. к. почтового уряду в Гїнчи почтову складницю зі звичайним кругом дїланя. Складниця ся получена буде з ц.к. урядом почтовим в Гїнчи за помочию тижднево 6 кратного пішого післанця.

— **Нові почти.** В найблизшій будучности мають бути відкриті почтові уряди в кільканайцяти місцевостях Галичини, з яких переважна часть припадає на східну Галичину. Почти мають одержати: Базар і Біла в повітї чортківскім, Окулиці і Райброт в повітї бохеньскім Селиска в повітї березівскім, Шупарка в повітї борщівскім, Старуня в повітї бережаньскім, Ставчани-дворець в повітї городецкім, Вільхівці в повітї сяніцким, Кошляки в повітї збаражскім, Беремяни і Червоногород в повітї залїщицкім, Пристань в повітї жовківскім, Уйсоли в повітї живецкім і Бжещ в пов. бяльскім.

— **Репертуар руско-народного театру в Теребовли** під дирекциєю Йосифа Стадника. (Саля „Рускої Читальнї").

В недїлю, дня 19 с.м. „Маруся Богуславка" образ з давних часів зі співами і танцями в 5 діях Старицкого.

В понедїлок дня 20 с. м. „Вій" фантастична оперета в 4 діях Кропивницкого.

В середу, дня 22 с. м. Гостинний виступ Ф. Лопатиньскої „Madame Butterfly", опера в 3 відслонах Пуччінія.

В четвер, дня 23 с. р. „Надія", рибацка драма в 4 діях Гаерманса.

— Початок $7\frac{1}{2}$ вечером. — Лише 10 вистав.

Білети продає на всї тоті вистави торговля п. Вацика а вечером від 6 години каса театру.

— **Месть злодіїв.** Ул. Гродзіцкою вертав оногди вечером до дому при площі Стрілецкій 13-лїтний Филип Вайтман, син агента поліцийного. До хлопця, котрий нїс якісь закуплені товари приступило 4 мужчин, а один з них спитав, чи він сином Вітмана. Коли хлопець відповів, що так, тотї драби почали его бити а один з них вдарив его чимсь тяжким по голові так, що хлопчина стративши притомність впав на улицю. Напастники копали его ще ногами, а відтак повтїкали. Люди, що то виділи бояли ся прийти дитинї на поміч. Побитий есть тяжко хорий. Напастниками були очевидно злодії, котрі в той спосіб помстили ся на агентї поліцийнім.

— **Малий убийник.** До львівского суду донесено, що в Ярчеві старім 7-лїтний хлопець, син селянина Ільчишина, вдарив оногди по полудни в злости свою 3-лїтну сестричку косою в лївий бік і убив еї на місци. Дїти були полишені без опіки родичів.

— **Цигани з револьверами.** В понедїлок надїхало з Петрикова під Тернопілем аж сїм возів Циганів, що викликало немалий переполох не лиш в сусїдних селах але і в самім Тернополи, тим більше, що Цигани Дьорлїй Дудар, Юра і Петро вїзджаючи де до села зачинали танцювати, зачіпали дївчата а відтак і стріляли з револьверів. Був то очевидно маневр, щоби тимчасом другі Цигани і Циганки могли тим лїпше і певнїйше красти. Тота стрілянина викликала була тим більший переполох, що Цигани стріляли острими набоями. Остаточно тернопільска поліция арештувала всїх Циганів і повідбирала їм револьвери. Зголошено тикож богато жалоб на Циганів, що допустили ся многих крадежий та що повипасали своїми кіньми луки і збіжа в охрестности.

— **Жид коневи втік.** Якийсь Жид з провінциї, що торгує телятами, наклав на віз 11 телят одно на друге, прикрив соломою і так їхав до міста. До повоженя в містї найняв собі зарібника Михайла Здохлого а сам ішов побіч воза. Коли люди в містї добачили, в як нелюдский спосіб зложені телята на возї, завізвали поліцияна а той арештував Здохлого. Тимчасом Жид втїк лишивши коня з возом і телятами. В виду того Здохлого випущеного на волю а коня і телята відставлено до комісияту.

† **Померли:** Йосиф Мішкевич, ем. ц. к. радник скарбовий помер в Стрию дня 9 с. м. в 59 р. житя. Покійник був членом-основателем майже всїх руских товариств в Стрию. — Юлїя Гаврисевич, вдовица по отцю Стефанії, бувшім пароху в Білим Камени померла в Чагрові дня 10 с. м. в 80 р. житя.

---

і молила ся горячо о віддаленє всїх небезпечностий від улюбленого.

Так то одностайно і тихо плило житє Марцельки. Та одностайність зовсїм еї не томила. Одинокими подіями, які приносили трохи оживленя, то були листи Фірміна і Цезара, в котрих они оповідали всї подробиці свого житя. А що то житє в їх представленю видавало ся все дуже поважне і розумне, то старий Парізо підозрівав, що не доносять цїлої правди.

— Хитрі хлопці — говорив — удають сьвятих! А я певний, що они там знаменито веселять ся. Впрочім я добре знаю мого хлопця.

І злобно моргав оком на Марцелину.

Але від 14. липня нї один лист не прийшов від Фірміна нї від Цезара; тільки що попередно згадували мимоходом, що надіють ся авансу. Марцелька потїшала ся тим, що певно стрітив їх завід і тому не хотять о тім доносити.

Але коли то мовчанє надто довго тревало, почала непокоїти ся. А коли одного дня коло полудня, доручено їй у фабрицї лист, заадресований рукою Цезара, серцем еї торгнуло зле прочутє. Перший бо раз адресовано до неї лист до Бернувіль.

Всунула скоро лист до кошика, в якім приносила собі снїданє і вибігла цїла дрожача на берег річки, аби бути зовсїм самою.

Лист звучав:

„Моя бідна Марцелько!

Мушу тобі донести, що стрітило нас велике нещастє, а радше, що то що лучило ся есть великим нещастєм. Видячи мов письмо, догадаєш ся відразу, що то Фірмін недужий, між тим як я зовсїм здоров, хоч по правдї маю тілько смутку, що не богато лїпше маю ся від него. Вкінци мушу тобі сказати, як то стало ся, аби ти о всїм знала. Отже дня 14. липня сподївали ся ми оба авансу; але о менї забуто, авансовано же лише Фірміна, що викликало насьмішки в шкадронї. Але не довго сьміяли ся, бо очевидно я не був би на то позволив, а Фірмін також. Тоді, на тій ревії, котра відбуває ся на гарній рівнинї, такій як у нас, було нам так горячо, що вечером аж занедужали ми з того горяча і з тої прикрости, що нас обох разом не авансували.

Відтак хотїли ми поглянути на ілюмінацию, аби тобі пізнїйше то оповісти. І бути може, що колиб ми були з'їли обід, було би нїчого не стало ся, але ми не були голодні. І о годині одинацятій, в хвили повороту до касарні, прийшло нам на гадку, що чейже належалоби облити аванс Фірміна... Але тут всьо сприсягло ся против нас. Було за богато людий на улици Бльоме, а всюди деинде продають вино; вино аж чорне, що палить в горлї. І ось жерело злого, бо пять мінут пізнїйше ми вже стратили память. За те я дістав перший раз кару арешту, а Фірмін лежить хорий в шпитали Гро-Кейлю, з раною в голові. О тій ранї не можу тобі нїчого сказати, хоч доглядач хорих, з котрим я познакомив ся, толкував менї цїлу річ. То впрочім річи, котрих ти не знаєш, так само як і я.

Нашого бідного Фірміна міг я нинї відвідати і сидів майже цїлу годину у него. О своїм станї не богато менї сказав, але велів менї написати до тебе, що то лиш случай, нїчого тілько случай, щоби ти собі не думала що лучило ся щось иншого. Сказав менї також, що суть хвилї, в котрих чує ся лїпше і знов такі, що єму видає ся, що то вже конець. Мало менї серце від того не трісне.

А тепер, добра Малинко, мушу тобі сказати, що я дуже нещасливий і дуже сумний, сам один в Парижи і коли би Фірмін мав бути тяжше хорий, не знаю, щоби зі мною стало ся. І люблю тебе може більше, як перед тим і не перестаю думати о тобі. Ти розсудиш, що треба зробити. Стискаю тебе з цїлого серця.

*Цезар Парізо.*

*Н. С.* Найвигіднїйший поізд є той, що виходить з Жісор о годині третій, а приходить до Парижа о пів до шестої.

(Дальше буде).

— **Нещаслива спадщина.** Біда без гроший, але біда иноді й з грішми як ось видко із слідуючого: В Бадені під Віднем при улици Анни мешкала старша вже панна, назвиском Вайценберґер зі своєю господинею також старшою вже панною Гавч. Від року жили они зовсім здалека від людий і цілого сьвіта. Рік тому назад одержала п. Вайценберґер в спадщині 150.000 корон і від тої пори настала в її житю і житю єї господині велика зміна. Обі женщини набрали великого страху перед людьми і майже через цілий рік не показували ся, а через цілий той час живили ся лиш яйцями, маслом і булками. Вмовили в себе, що їх хтось ізза гроший хоче отроїти і що всі инші страви можуть бути затроєні. Коли перед кількома днями панна Вайценберґер занедужала і закликано лікаря дра Гассека, він ствердив, що обі дивачки, котрі так здалека жили від цілого сьвіта, зійшли з розуму. Коли перед домом станув віз стациї ратункової, почали обі женщини заставляти і затарасовувати всі двері і вікна. Треба було таки ніби аж штурмом здобувати їх помешкане і тоді обі женщини відставлено до шпиталю.

— **Процес ізза співу соловейка.** Одинокий в своїм роді процес рішав ся минулої середи перед найв. трибуналом адміністрацийним у Відни під проводом президента сенату бар. Шенка. Розходило ся іменно о спів соловейка і мусимо тут зараз з гори зазначити, що соловейко виграв процес. Справа була така:

Якийсь приватний собі панок в Грацу, Оскар Гайнцель, котрий мешкав в згаданім місті при ул. Шмідта, мав соловейка, котрого літом виставляв в клітці за вікно від свого помешканя, ставлячи клітку на дошку перед вікном. Другі комірники і сусіди п. Гайнцля внесли були до поліциї в Грацу жалобу, що соловейко спонуканий сьвіжим літним воздухом зачинає в ночи співати і своїм співом не дає їм спокою. Маґістрат завізвав тоді п. Гайнцля урядово, щоби він свого соловейка на ніч замикав в помешканю і то так, щоби він своїм співом не непокоїв других льокаторів і сусідів. П. Гайнцель уважаючи таке завізванє незаконним відкликав ся до ради громадскої, а коли й там відкинули єго рекурс, відніс ся він аж до трибуналу адміністрацийного.

Отже трибунал адміністрацийний своїм рішенем признав право п. Гайнцлеви і скасував розпорядженя маґістрату і ради громадскої яко незаконні. В мотивах до сего розпорядженя сказано, що маґістрат, взглядно рада громадска в Грацу мають право в своїм самостійнім крузі діланя виконувати службу місцевої поліциї. То виконуванє однак не єсть необмежене, лиш привязане до законних границь. Коли би виступованє тих властий мало бути оправдане, то мусіло би розходити ся о якесь докучуванє в незвичайно великій мірі, так, щоби то могло дійстно шкодити інтересам загалу. А хоч властям громадским — каже ся дальше в рішеню — мусить ся признати далеко сягаюче право здержуваня криків на публичних місцях, то треба таки виходити з того, що свобода кождого поодинокого чоловіка в своїм помешканю єсть велика і що ту свободу можна лиш тоді обмежити, коли крик роблений в помешканю доходить до незвичайного степеня. Наконець вказує ся в тім рішеню ще й на то, що птички жиючі на свободі можуть кождої пори і кождої години співати і від того годі оборонити ся, отже не можна і співу соловейка в ночи при отвертім вікні уважати за якесь таке недозволене докучуванє, щоби та аж мала оправдати виступлене властий, против котрих внесено жалобу.

# Телеґрами.

**Відень** 18 червня. Палата послів. Перший промавляв нині міністер зелізниць Врба і виступив против песимізму з причини некористного вислiду фінансового господарки на зелізницях державних. Бесідник вказував на то, що вислід той єсть наслідком надзвичайних видатків особистих і річевих, котрі зросли в послідних часах. Настало то однак майже всюди инде на зелізницях. Міністер має однак надію, що з хвилею поліпшеня ся конюнктур, також доходи зелізниць державних значно поліпшать ся.—По міністрі промавляли пп. Цінґр і Роллер.

**Будапешт** 18 червня. Утворив ся тут комітет в ціли приготовленя торжественного принятя цісаря, котрий прибуде на отворенє угорского парляменту в середу.

**Цетинє** 18 червня. Проводир альбаньских ворохобників разом з 13 товаришами втік до Чорногори; єго відставлено сейчас до границі до Нікеіча.

**Париж** 18 червня. На леґацийного секретаря тутешного посольства швайцарского др. Зеґессера виконав вчера по полудни на улици якийсь Антонович замах, стріляючи до него з револьвера. Дипльомат, котрий єсть легко ранений, казав виновника арештувати. Виновником єсть звістний Ільницкий, походячий з Галичини, котрий вже в 1904 р. виконав замах на російского посла в Берні швайцарскім.

**Константинополь** 18 червня. Бойкот грецких товарів розпочав ся вчера. На представленє грецкого посла, міністер справ заграничних відповів, що правительство не похваляє того бойкоту і робить все, що може, щоби до него не допустити; сподіває ся однак, що бойкот сам від себе устане.

**Ню-Йорк** 18 червня. Против пятьох спекулянтів в торговли бавовною, між котрими суть Патен і Маврикій Ротшільд, розведено слідство, позаяк своїми операциями викликали значну підвижку ціни на торзі бавовною.

## Ціна збіжа у Львові.

дня 17-го червня:

Ціна в коронах за 50 кільо у Львові.

| | | | |
|---|---|---|---|
| Пшениця | 10·10 | до | 10·30 |
| Жито | 6·80 | „ | 7·— |
| Овес | 7·10 | „ | 7·30 |
| Ячмінь пашний | 6·30 | „ | 6·50 |
| Ячмінь броварний | —·— | „ | —·— |
| Ріпак | —·— | „ | —·— |
| Льнянка | —·— | „ | —·— |
| Горох до вареня | 9·— | „ | 12·— |
| Вика | 6·40 | „ | 6·60 |
| Бобик | 6·50 | „ | 6·80 |
| Гречка | —·— | „ | —·— |
| Кукурудза нова | —·— | „ | —·— |
| Хміль за 50 кільо | —·— | „ | —·— |
| Конюшина червона | —·— | „ | —·— |
| Конюшина біла | —·— | „ | —·— |
| Конюшина шведска | —·— | „ | —·— |
| Тимотка | —·— | „ | —·— |

# Надіслане.





# Рух поїздів зелізничих

**обовязуючий з днем 1 мая 1910 р. після часу середно-европейского.**

**ЗАМІТКА.** Поїзди поспішні визначені грубим друком. Нічні години від **6·00** вечером до **5·59** рано суть означені підчеркненем чисел мінутових.

## Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова: **2·30**, **8·55**, **1·15**, **1·30**, **8·40**, 7·27, 10·10, 5·45, 10·05.
З Підволочиск: 7·20, 12·00, **2·15**, 5·40, 10·30.
З Черновець: **12·20**, 5·45*), 8·05, 10·21**, **2·05**, 5·53, **6·35**, 9·50.
*) Із Станиславова. **) З Коломиї.
З Стрия: 7·28, 11·45, 4·25, 7·41, 10·19*, 11·02.
*) Від 19/6 до 11/9 в неділї і р. сьвята.
З Самбора: 8·00, 9·58, 2·00, 9·00.
З Сокаля: 7·32, 1·20, 8·00.
З Яворова: 8·15, 5·00.
З Підгаєць: 11·15, 9·58.

На Підзамче:

З Підволочиск: 7·01, 11·40, **2·00**, 5·17, 10·13.
З Підгаєць: 10·54, 9·44.
З Винник: 6·29, 7·26, 11·55 *)
*) Лиш в середу і суботу.

На Личаків:

З Підгаєць: 10·36, 9·27.
З Винник: 7·08, 6·11, 11·38 *).
*) Лиш в середу і суботу.

## Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: **12·45**, 3·55, 6·04, **8·25**, 8·40, **2·45**, **3·15**, **6·55**, 7·45, 11·15.
До Підволочиск: 6·20, 10·40, **2·16**, 8·10, 11·32, 11·10.
До Черновець: **2·50**, 6·10, **9·10**, 9·35, **2·23**, 10·36, 2·52 *), 5·59**).
*) До Станиславова, **) До Коломиї.
До Стрия: 7·30, 10·15, 6·50, 11·25, 1·45.
До Самбора: 6·00, 9·05, 3·40, 10·40.
До Сокаля: 7·34, 2·30, 7·10, 11·35 *).
*) До Рави руск. лиш в неділї.
До Яворова: 8·20, 6·30.
До Підгаєць: 5·58, 6·16.

З Підзамча:

До Підволочиск: 6·35, 11·00, **2·31**, 8·33, 11·32.
До Підгаєць: 6·12, 6·30.
До Винник: 1·30, 10·30 *).
*) Лиш в середу і суботу.

З Личакова:

До Підгаєць: 6·31, 6·50.
До Винник: 1·49, 10·54 *).
*) Лиш в середу і суботу.

**За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.**

З друкарні В. Ловиньского, під зарядом І. Недопада.